Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 2. Den 15de Oktober 1885. 35te Aargang.

Overensstemmelse mellem den første Mosebog og Geologien.

(Af J. H. W.)

Filosofer holde det for en Regel, at Materialierne for alle Revolutioner, det være sig politiske, moralske eller sociale, ere forudberedte. En Revolution i Begrebernes og Tankens Rige er ingenlunde en Undtagelse fra denne Regel. Den ikke tænkende Menneskemasse ser med Forundring paa det Skue, en pludselig Omvæltning frembyder; men den tænkende Gransker vil spore Begivenhedernes Gang og udforske de Kræfter, som længe have været i Færd med at berede Menneskenes Sind for den nye Tingenes Orden.

Da Voltaire i Slutningen af det attende Aarhundrede opstillede sine Argumenter som en Legion og med Heftighed udtalte sin Dadel over den falske Kristendoms fordærvede Tilstand, bleve Menneskene forfærdede over Resultatet; thi de saa ikke, at de Kræfter, som frembragte det, havde længe været i Færd med at udvikle sig. Da Voltaire og Thomas Paines Værker udkom, var Samfundet i en saadan Tilstand, at Mange antoge deres Lærdomme som en Lindring for de eksisterende Onder, og, mere end dette, Mange vare villige til at følge dem i deres forvildede vantroiske Sofisterier.

Den Tids Historie har i en vis Grad gjentaget sig i den videnskabelige Revolution, som gjør saa mægtige Fremskridt i det nittende Aarhundrede. Da Hugh Miller skrev sin «Testemony of the Rocks» (Stenenes Vidnesbyrd) var der Nogle, som tillidsfuldt forventede, at dette Værk vilde omstøde den mosaiske Beretning om Skabelsen, og der hørtes et stort Skrig om den Modsigelse, som fandtes mellem Mose Beretning, og den, som Stenene give os. Efterhaanden opdagedes det, at Geologien med uomstødelige Vidnesbyrd beviser en almægtig Skabers Tilværelse, Visdom og Godhed. Da nu Darwin, Huxley, Hooker, Spencer og Andre aabenbarede for Verden et stort Omfang af Kundskab angaaende Arternes Oprindelse og Planternes og Dyrenes Udvikling, var der Mange, som gjærne vilde have opdaget en Modstrid mellem Videnskabernes Kjendsgjerninger

og Aabenbaringens Beretninger. Men nu tilstaar man, at det vilde være lige saa forunderligt og vilde udfordre lige saa megen guddommelig Almagt for at udvikle alle det organiske Livs forskjellige og vidunderlige Former fra en eneste Spire, som at kalde dem ind i Tilværelsen ved at skabe hver for sig. I Virkeligheden skylde vi disse Filosofer megen Tak, fordi de saa omhyggelig studerede Naturen og skjænkede os saa mange vigtige og højst interessante Kjendsgjerninger.

Det er øjensynligt en Part af den guddommelige Plan, at Arterne skulde udvikle sig fra en lavere til en højere Tilstand. Det kunne vi se i Husdyrracernes Forædling saa vel som i de nu levende vilde Dyr, naar vi sammenligne dem med Levningerne af de ældgamle Saurier, som en Gang droge omkring paa Jorden. Lærdommen om »Natural Selection« (Naturligt Udvalg) eller »Survival of the Fittest« (Det Ædlestes Overhaand), som Huxley kalder den, er ogsaa en af Naturens Love. I vor Tid se vi Eksempler derpaa i Dyrearternes og Menneskeracernes Historie. De svagere Menneskeracer forsvinde, medens de Nationer, som besidde de stærkeste fysiske, aandelige og moralske Karaktertræk, udstrække deres Herredømme over Jorden. Dette lægges ogsaa for Dagen i Dyrenes Historie. Den ubændige Kæmpeokse, som Cæsar kalder „Urus", har været uddød siden Romernes Tid. En anden Okse (Urokſen), hvis Ben hyppigt findes i de samme Stenlag med uddøde Dyr, vilde nu have været uddød, havde det ikke været for den kejserlige Forordning, der freder om nogle Faa i Lithauens Skove. Det er ikke længe, siden Kæmpefuglene Dinornis og Aptornis uddøde. Fuldstændige Skeletter af disse bevares i Museet i Christchurch, Ny-Zeeland. Man har ved at maale disse Skeletter beregnet, at de have været hen imod eller maaske over 12 Fod høje. Dodoen, en tung og klodset Fugl, der vejede halvtredssindstyve Pund og havde Dunfjedre samt ufuldkomne Vinger lig en nyfødt Kylling, uddøde for kun 150 eller 200 Aar siden. Apteryxen i Australien, der af alle levende Fugle mest ligner de uddøde Arter, lever endnu, men synes snart at ville forsvinde. Løven, Tigeren, Bisonoksen eller Bøflen, Elefanten, Næshornet og i Virkeligheden alle større Rovdyr formindskes nu stadigt for den civiliserede Mands Fremadskriden.

Variationsloven, som Darwin giver den, er med visse Indskrænkninger sand. For Eksempel: Enhver maa tilstaa, at der har sket store Forandringer i de bedste Racer af Svin, naar man sammenligner disse med deres Forfædre, Middelalderens europæiske Vildsvin, og dog kunne vi ikke finde et eneste Tilfælde af en Arts Overgang til en anden. Om vi for Eksempel skulde følge Hestens Stammelinie tilbage gjennem tusinde Slægter, ville vi dog finde, at det oprindelige Dyr var en Hest, skjønt det sammenlignet med Nutidens Racer maaske var et meget underlegent Dyr. Der kan ikke findes noget som helst Tilfælde af en Arts Overgang eller Omskiftelse til en anden blandt nogen af Landdyrene eller Skabningens højere Slægter, som nu leve, eller blandt Fossilierne af uddøde Dyr, skjønt Tusinder Eksemplarer ere fundne. I dette se vi en skjøn Overensstemmelse med den Hellige Skrift: „Og Gud sagde: Jorden frembringe levende Dyr efter sit Slags, Fæ og Orme og vilde Dyr efter sit Slags; og det skete saa." 1 Mos. 1, 24.

Sandt nok Huxley siger os, at forskjellige Dyrs Fostre ligne hinanden i

den Grad, at paa Tilværelsens første Trin kan man ikke skjelne imellem dem; men hvad siger det? Det viser kun Ensheden af Planen i alle Skaberens Gjerninger, hvilken er et af den organiske Verdens storartede Kjendetegn. Det lærer os videre om Menneskets Afmagt og Uvidenhed. Med al den Hjælp, som Videnskaberne give os, ere vi dog ikke i Stand til at opdage den fine Ordning af Atomerne, hvilken ved dens Udvikling vil frembringe en Skildpadde, Fugl, Hund eller Menneske. Hvem vilde driste sig til at sige, at en Hytte var udviklet eller forvandlet til et Slot, fordi de vare byggede af samme Materialier, eller fordi at maaske et eller andet Værelse i begge var efter samme Stil. Hvorfor tvivles der dog paa den guddommelige Bygmesters Arbejde, fordi han giver Spiren til forskjellige Væseners Selvudviklingskraft i Overensstemmelse med et bestemt Mønster, hvilket tilsidst vil ende i den fuldkomne Dannelse af meget forskjellige Organismer.

„Men," spørge vi, „er det sandt, at de nøjagtigste og paalideligste Geologer have opdaget i de forrige Tidsaldres Stenlags Beretninger uomstødelige Beviser paa, at de første Fugle vare af en besynderlig krybdyragtig Slags, og omvendt, at den Tids Krybdyr havde Meget tilfælles med Fuglene i deres Beskaffenhed, og at det i visse Tilfælde er vanskeligt at bestemme, hvilke Karaktertræk ere mest fremherskende, Krybdyrenes, Flaggermusenes eller Fuglenes? Det er klart, at disse Dyr vare amfibiske, levede baade paa Landet og i Vandet. Nogle Eksemplarer, der endnu findes i Mexiko og Sydamerika, og som ere ensartede med, eller ligne nøjagtig, nogle af de uddøde Arter, besidde den dobbelte Egenskab at være baade Land- og Vand-Dyr. Nogle af dem skride længere frem, end disse Arter i Almindelighed udvikle sig, og fra at aande med Gjæller udvikle de sig til at aande med Lunger og blive derved skikkede til at opholde sig paa Landet.

Er det ikke ogsaa sandt, at Levningerne af de tidligste Fugle vise, at disse vare af aquatisk Karakter ligesom Nutidens Traner, Maager og Pelikaner? Nogle af dem manglede hornagtige Næb, som Nutidens Fugle have, og derimod lignede deres Hoveder Krybdyrenes; ej heller vare deres Vinger altid beklædte med Fjer, men i nogle Tilfælde lignede deres Vinger Flaggermusenes og deres Fødder Krybdyrenes. „Nu," siger Fritænkeren, „er det ikke muligt, at Krybdyrene og Fuglene levede før Landdyrenes Skabelse? Og videre er det ikke muligt, at Fuglene og Krybdyrene have udviklet sig fra den samme oprindelige Type, hvorimod Moses erklærer, at Gud skabte Jordens Dyr, hver efter sit Slags?" Vær ikke for hurtig, min Ven. Det er vel bekjendt, at disse Videnskabsmændenes Erklæringer ere kun Spekulationer, sandsynlige nok, men ikke beviste at være sande. Men om vi tilstaa Fritænkeren Alt, hvad han forlanger, lader os omhyggeligt læse den hellige Skrift og se, om nogen Uoverensstemmelse virkelig finder Sted. „Og Gud sagde: Vandet udgive mangfoldeligen vrimlende Dyr, som have levende Sjæle, og Fugle skulde flyve over Jorden imod Himmelens udstrakte Befæstnings Overdel." 1 Mos. 1, 20. Havde Moses skrevet: „Og nu skabte Gud enhver levende Ting, der bevæger sig i Vandet," saa kunde der maaske have været nogen Grund for Fritænkerens Indvendinger; derfor burde vi særdeles lægge Mærke til, at Moses ikke siger, at dette var Dyrelivets første Begyndelse paa vor Klode, men kun at Vandet skulde nu udgive mangfoldeligen vrimlende Dyr, som have levende Sjæle,

og Fugle osv. I alt dette er der ingen Uoverensstemmelse mellem geologiske og bibelske Beretninger, hvorimod Tekstens Ord ville lede Forskeren til at tro, at de første Fugle vare Vandsugle, det vil sige, de levede paa Vandet.

I det en og tyvende Vers fortælles det, at „Gud skabte de store Hvalfiske og allehaande levende og rørende Dyr, som Vandet udgav efter sit Slags, og allehaande Fugle med Vinger efter sit Slags." Her se vi ogsaa, at Vandet atter repræsenteres som Plejemoderen for baade Fuglene og de lavere Slægter af Dyrelivet. Mærk tillige, at Ordet „skabe" bruges kun tre Gange i hele denne Beretning: først med Hensyn til Jordens Skabelse, dernæst om Hvalfiskene og tredie Gang med Hensyn til Menneskets Skabelse.

Medens Aabenbaring lærer os, at den Periode, da Vandet skulde udgive mangfoldeligen, var senere hen i Tiden end den, hvori Plantelivet tog sin Begyndelse, bærer Geologien det Vidnesbyrd, at der findes meget faa Levninger af Dyrelivet, før vi komme op til de mere nylig dannede Stenlag end Kullenes Plantelag. Det er først, naar vi komme til Kridtlagene, at vi finde en Mangfoldighed af dyriske Levninger. De seneste Efterforskninger have vist, at Kridt er mestendels sammensat af Skaller i alle mulige Variationer, nogle hele, nogle brudte og andre hensmuldrede til fint Støv. Nogle af disse Skaller ere saa smaa, at der behøves 1800 lagt Side om Side for at maale en eneste Tomme. Det menneskelige Sind kan maaske næppe fatte denne Mangfoldighed af dyrisk Liv. Moses kunde vel sige, at „Havet udgav mangfoldigen." Geologien viser os videre, at Fuglene først fremkom i denne Periode. Man har ikke fundet noget Fugleskelet i Dannninger ældre end Kridtlagene, og videre, det er kun i de Lag, der ere dannede siden Kridtet, at vi finde Levninger af de Uhyrer, der ved at træde paa Jorden fik den til at skjælve, og der piskede Urhavets Bølger til Skum. For dem, som ere ubekjendte med Fossillevningerne, synes Størrelsen af disse Uhyrer næsten utrolig. Tænk paa Uhyrer 120 Fod lange med Tænder elleve Tommer i Gjennemsnit, og Øjne, hvis Hulninger vare atten Tommer i Tværmaal, og saa kunne vi se, at Mose Beretning er sand. „Og Gud skabte de store Hvalfiske," (bogstaveligen Søuhyrer). Om denne Tidsperiode siger Le Conte: „Det var hovedsageligen Krybdyrenes Alder." Der findes nu paa hele Jordens Overflade kun seks større Krybdyr, som ere mere end 15 Fod lange — to i Indien, en i Afrika og tre i Amerika — og ingen af disse er over 25 Fod lang — medens i de Lag, som stemme overens med denne Periode, er funden i Storbritanien alene sem store Dinosaurier fra 20 til 60 Fod lange, og i de Forenede Stater var Krybdyrlivets Fylde endnu større; thi 147 Krybdyrarter ere fundne, hvoraf de fleste vare af kæmpemæssig Størrelse. Blandt disse er der 50 Slags Mosasaurier fra 70 til 80 Fod lange, og ligeledes en Slags Krokodiller 70 Fod lange, foruden et stort Antal Kæmpe-Skildpadder. Disse ere nogle af Levningerne, som endnu ere bevarede; men Fossildyrene af hvilken som helst Periode ere kun Levningerne af en saadan Periodes Dyr. Der findes tilstrækkelige Beviser paa, at Jordens Klimat den Gang var varmt og ensformigt. Alle store Krybdyr findes nu kun i de tropiske Egne, men Levningerne af disse Søuhyrer findes paa alle Breddegrader fra Ny Zeeland til Spitsbergen. Heri se vi en mærk-

værdig Overensstemmelse imellem Beretningen, som Moses giver, og det, som Geologien lærer.

Geologerne stemme overens om, at ved Slutningen af denne Tidsperiode begyndte de samme Tilstande paa Jorden, som nu ere de fremherskende. Det fremgaar deraf, at den store Mængde af Løvtræer (de, som kaste Løvet hvert Aar) især findes i Nordamerika. Det er øjensynligt, at Klimatet nu blev kjøligere, den tykke Atmosfære, som for saa lang Tid havde ligesom indhyllet Jorden med en Kappe, var forsvunden. Kulsyren og andre giftige Luftarter, der slet ikke vare tjenlige for Dyrelivet, vare blevne optagne af den frodige Plantevækst under Kulperioden. Geologerne fortælle os, at dette var Tidsperioden, hvori Wasatch og Uintah Bjærgene fremkom, og det vestlige Fastlands Midtpunkt ophævedes, hvorved den store indlandske Sø, som før skilte Amerika i to Kontinenter, forsvandt. Den fysiske Geografi undergik en meget stor Forandring, og sandsynligvis gjorde Klimatet det samme. Det var naturligt at vente ved Begyndelsen af den næste Tidsperiode en meget stor Forandring i baade Plante- og Dyre-Riget. Saaledes endte den femte Tidsperiode, thi der blev Aften og der blev Morgen den femte Dag.

Moses begynder sin Beretning om den sjette Tidsperiode med disse Ord: „Og Gud sagde: Jorden udgive levende Dyr, efter sit Slags, og Fæ og Orme og vilde Dyr paa Jorden efter sit Slags, og det skete saa." Dette ligesom bekræftes af Geologen, der erklærer, at ved denne Tid begyndte Jordklodens nyere Historie. Da begyndte det nærværende Udseende af Marken og Skoven, og nyere Dyreslægter indføres og blive fremherskende; mange Planter og Dyr vare ensartede med dem, som nu leve. Videre: en af de mærkværdigste Kjendsgjerninger med Hensyn til Pattedyrene er den, at nu fremstode de pludselig i stor Mangfoldighed og det af næsten alle Slægter, endogsaa de højeste med Undtagelse af Mennesket.

Tilsidst fortælles os: „Og Gud sagde, lader os gjøre et Menneske i vort Billede, efter vor Lignelse, og de skulle regjere over Havets Fiske og Himmelens Fugle, og over Fæet, og over al Jorden, og over alle Orme, som krybe paa Jorden." 1 Mos. 1, 26. Saaledes lære vi af Skriften, at Skabelsens Slutningsværk var Mennesket. Geologien bekræfter paa en slaaende Maade den aabenbarede Kjendsgjerning, at Havets Dyr, Landets Planter, Krybdyrene, Fuglene og Pattedyrene havde en efter anden og tilsammen deres Tilværelse før den Første af den menneskelige Race. Den bekræfter videre, at de Levninger, som findes af de tidligste Mennesker, bevise, at de vare fuldkomne menneskelige Skabninger ligesaa fuldt som nogen af de nulevende Racer, og vare paa ingen mulig Maade et forbindende Led mellem dem og Aberne. Da hans Bopæl var beredt, og Skovens og Minernes Materialier vare færdige til hans Brug, da og ikke før fremkom Mennesket. Paa denne Maade bærer Mose Beretning og Naturens Beretning Vidnesbyrd om hinanden. Det samme, som Israels Styrer fortalte for 4000 Aar siden, fortæller Jorden, hvorpaa vi træde, i sit eget udtryksfulde Sprog, som om det var „med en Jærnstil og med Bly indhuggen i en Klippe til evig Tid."

(Juvenile Instructor.)

Er Livet værd at leve?

Af Ældste J. W. Whinyates.

Pessimisterne ere dem, som beklage sig saa meget over Livets Besværligheder og Lidelser, at de anse det uden Værd. Ja, de holde endog den Anskuelse, at hele Verden er en mislykket Skabelse, eller ogsaa, at dens Plan udviser overlagt Grusomhed, og at dens totale Tilintetgjørelse vilde være den mest ønskelige Ende derpaa, saa at alle Livets Gjenvordigheder og Lidelser maatte ophøre.

Den Sjæl, hvis Hjærte trøstes ej ved Tro,
Og som forfejler hvert af Livets Fjed;
Ej Fred i Livet finde kan, ej Ro,
Død, synes han maaske, vil give Fred.

Det synes uden Tvivl at være et besynderligt Spørgsmaal til Sidste Dages Hellige — Er Livet værd at leve; eftersom den bestemte Kundskab, vi have om Gud og et evigt Liv, giver os en sikker Grundvold for det Haab, der besjæler os, og som lig en Straaleglans omgiver og forskjønner vort Livs Bane. Det er alligevel et Spørgsmaal, som er bleven fremsat af Tusinder og af mange Mænd, hvis Navne ere berømte i Videnskab og Literatur, og ofte er det bleven besvaret benægtende. Og hvad er Aarsagen? Hvorfor skulde vore Medmennesker mangle Sands for denne dejlige Verdens Skjønhed og Fornøjelser? Fordi de fattes den Aand, hvorved de kunne skattere dem. De ere ligesom Gjæster ved et Gjæstebud uden Appetit. De mangle den Aand, som opliver og levendegjør Alt omkring dem, og foruden hvilken Verdens Glæder ikke formaa at oplive dem, men Alt synes dem Forfængelighed og Daarskab.

Det almindelige Verdens Menneske foragter Verden, og det er umuligt at opnaa Lyksalighed ved at omgaaes med Folk, som man foragter. Sværmeren lærer, ofte for sildig, hvor utilfredsstillende det er at gjøre sin Higen efter Fornøjelser til Livets eneste Formaal.

Det Individ, som passer sit Arbejde og gjennem sin Levetid kun arbejder for det, som er forgængeligt, vil, ihvor heldig han monne have været i at samle sig Rigdom og Anseelse, alligevel aldrig opnaa fuldkommen Lykke i Livet. Ingen kan være lykkelig ved en blot dyrisk Tilværelse.

„Mennesket lever ikke ved Brød alene, men ved ethvert Ord, som udgaar af Guds Mund.“ Derfor kan Livet ikke have nogen Værd for dem, som ingen Kundskab have om Herren, eller sand Tro paa hans Naade.

Livet kan ikke være behagelig for den Hungrige, og vor aandelige Natur lider Nød, naar vi ikke vide, hvor vi kunne erholde Kundskab eller blive mættede af aandelig Føde. Dette bevises derved, at iblandt de mest ugudelige Folk finde Selvmord oftest Sted. I Hovedstæderne i det fritænkende Frankrig og Prøjsen, to af Europas højst civiliserede Stæder, er der en stor Procent af Dødsfald ved Selvmord, jeg troer flere, end i selve den skumle og taagede Stad London.

Den mørke, haabløse Fortvivlelse, hvortil Mange hengive sig, gjør Livet næsten mere til en Byrde end en Velsignelse. Kineserne holde, ligesom de gamle Romere, ved den Lære, at Mennesket har Ret til at berøve sig selv Livet, naar dette ikke længer synes ham behageligt. Følgen af en saadan Anskuelse er, at Selvmord ere meget hyppige i Kina, ligesom de vare i hedenske Tider blandt Italienerne.

De, som mest føle Mangelen paa aandelig Føde, ere naturligvis dem, der mest behøver den, nemlig Efraims Sæd.

Der er Mennesker, som kunne finde en Slags Tilfredshed i Nydelsen af det sandselige Liv, og som maaske i Tidens Længde ophøre at længes efter deres aandelige Føde; men jeg tvivler om, at Menneskene, som et Hele, ville nogensinde blive tilfredse, før enhver naturlig Længsel eller Tilbøjelighed er bleven tilfredsstillet paa den rette Maade. Mange komme ved at bruge stærke Drikke eller Tobak, eller ved Kampen for Tilværelsen, i en saadan Tilstand, at de ere ligegyldige angaaende det tilkommende Liv; men for de Tænkende og for dem, som ville være ærlige mod sig selv, er der kun Utilfredshed og Tungsindighed, naar de mangle Kundskab om Gud og ikke ere i Stand til at nærme sig deres himmelske Fader, hvis Afkom de selv ere. Det er til disse, Jesus siger, han kom. (Matt. 4, 12—13.)

„De Karske have ikke Lægen behov, men de, som lide ilde." Jeg er ikke kommet at kalde Retfærdige, men Syndere til Omvendelse." De Retfærdige, som her hentydes til, synes at mene de Selvretfærdige, som ikke vide, at de have Læge behov, og tænke blot paa deres timelige eller dyriske Tilværelse.

Det er denne Følelse, som er Aarsag til den Ligegyldighed for Liv, som findes i Armeer. Dersom Menneskene ansaa Livet for helligt; at vor Aand og Legeme tilhøre Herren, da vilde de være mere tilbageholdne med at udleje sig til at slagte deres Medmennesker for en Smule Betaling, selv om det ansees for en stor Ære. Dersom vi i Virkeligheden forstode at vi ikke tilhøre os selv, men vor Fader, vilde vi, synes jeg, være mere omhyggelige for at holde os rene og ubesmittede fra Verdens Daarligheder.

Der er ingen Ro i de Menneskers Sind, som ingen Tro have paa Herren. Jeg skriver fra personlig Erfaring, og andre af mine Brødre have fortalt mig det samme angaaende dem selv, hvorledes de have været anfægtede af Tungsindighed og Utilfredshed, førend de hørte og annammede Jesu Kristi Evangelium.

Dersom Ordsproget er sandt, og jeg troer Alle vil tilstaa det er: „Et roligt Sind er en vedvarende Fest," hvor taknemmelig til vor himmelske Fader skulde vi ikke være, fordi han har sendt Evangeliets glade Budskab til Jorden i vor Tid og indbudt os at deltage i det aandelige Gjæstebud, som ene kan tilfredsstille den menneskelige Natur, og vist os Vejen til det Hjem, som vi havde hos ham, før Verden var.

Nyheder. En forfærdelig Cyklone hjemsøgte Staterne Ohio og Indiana den 8de Oktober og foraarsagede stor Ødelæggelse. I Washington, Ohio, ødelagdes en fyrretyve Butikker og omtrent to Hundrede Vaaningshuse. Gaderne vare saa fulde af Brudstykker, at de ikke kunde passeres. Gasværket tilintetgjordes, og Byen er i Mørke om Natten. Nogle Huse løftedes højt i Vejret og kastedes atter til Jorden, hvorefter Brudstykkerne optoges, og nogle af dem førtes en Kvart engelsk Mil bort. Fem Døde og tredsindstyve Saarede ere anmeldte. Fra Toledo, Ohio, berettes om stor Skade. Mange Lader tilintetgjordes, og Frugt og Afgrøde blev betydelig medtaget i Nærheden af Byen Napoleon. I Carlesville nedblæste flere Vaaningshuse, og i et af disse dræbtes tre Personer. I Cambridge, Indiana og Dublin bleve mange Huse tilintetgjorte. Skaden anslaas til over en Million Dollars.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Oktober.

Afskedshilsen.

Min Mission til disse Lande er nu endt, og det er atter faldet i min Lod at vende tilbage til mit Hjem i det fjerne Vest. I det jeg ser tilbage paa de forløbne to Aar, føler jeg mig inderlig taknemmelig til Herren for hans Aands Bistand. Jeg har følt mig storligen velsignet i mit Arbejde. Herren har kronet Ældsternes Arbejde med Held, og om der ikke er bleven tillagt Kirken saa Mange som i forudgaaende Aar, saa har det ikke været, fordi Ældsterne have været mindre nidkjære i deres Virken for Sandhedens Udbredelse, men paa Grund af den Ligegyldighed, hvormed Verden betragter det, som hører Guds Rige til. Ældsterne, som have arbejdet i Forening med mig i denne Mission, ere gode og trofaste Mænd, som ikke have skyet nogen som helst Opofrelse for Herrens Sags Fremme. Jeg glæder mig over at have gjort Bekjendtskab med saa mange af dem og ligeledes med saa mange af de Hellige i denne Mission. Jeg skal stedse bevare Mindet om den behagelige Tid, jeg har tilbragt i deres Selskab, i en kjær Erindring. Jeg ønsker at sige til mine Brødre, som arbejde i Evangeliets Tjeneste: Arbejder nidkjært for Herrens Sags Fremme, medens der gives Eder en Lejlighed, saa at I maa kunne føle Eder frie fra denne Generations Blod, naar Eders Missioner ere endte, eller naar Lejligheden ikke mere forundes Eder at advare Menneskene om det, som forestaar Nationerne. Helliggjører Eder for Tjenesten; erindrer, at Eders Indflydelse over baade Hellige og Fremmede beroer paa Eders Trofasthed og Eders rene og hellige Vandel. Staar som Fædre for de Hellige, uddeler til dem Aandens herlige Frugter og føder dem med Livets Ord, saa at Eders Besøg maa være glædebringende Lyspunkter paa deres Vej gjennem Livets Møje og Besværligheder. Trøster de Sørgende, styrker de Svage, og leder med Kjærlighed dem tilbage, som have forvildet sig fra Kristi Sti. Til de Hellige ønsker jeg at sige: Iler frem mod det herlige Maal, som Herren har sat os, bevarer det skjønne Haab, der er bleven Eder skjænket, lader Eders Liv og Levnet Dag for Dag være en Evangelii Prædiken for Eders Omgivelser, bærer værdeligen det af Verden foragtede, men af himmelske Væsener højt ansete Navn, Sidste Dages Hellige, og da vil Retfærdighedens Sol opgaa med Lægedom under dens Vinger og bortsmelte den Fordommens Is, som nu omhyller Menneskenes Hjærter. Jeg takker Eder paa det hjærteligste for den Velvillie, I altid have vist mig, og den Hjærtelighed, hvormed I have modtaget mig, naar jeg har kommet iblandt Eder. Maa Herrens Velsignelse være Eder rigeligen tildelt, og maa han snart aabne Vejen for Eders Hjemsamling til Guds Børns Forsamlingssted.

Det er mig en stor Glæde at kunne overlade Missionens Anliggender til en saa dygtig og erfaren Mand som N. C. Flygare. Han har allerede to Gange forud indehaft denne Stilling og er velbekjendt for mange af de Hellige her i Missionen. Maa Herrens Aands Bistand være Broder Flygare tildelt i et rigt Maal, at han maa være i Stand til at udføre denne Mission, ligesom sine forrige

Missioner, til Guds Navns Forherligelse, Værkets Forfremmelse og sin egen Tilfredshed.

Alle Breve vedrørende Missionens Anliggender adresseres herefter til ham.

Eders ringe Medtjener i Kristo
Anthon H. Lund.

Afløsning og Beskikkelse. Præs. James Jørgason løses fra at præsidere over Gøteborgs Konference og beskikkes til at præsidere over Stockholms Konference. A. K. Andersen beskikkes til at præsidere over Gøteborgs Konference. J. J. Johnson beskikkes til at præsidere over Aarhus Konference. P. Matson beskikkes til at præsidere over Skaanes Konference.

Ældste C. Anderson, som med Flid og Iver har arbejdet i Kristiania Konference omtrent et Aar, løses paa Grund of daarlig Helbred med Tilladelse at rejse hjem med Selskabet, som afrejser fra Kristiania den 16de Oktober.

Anthon H. Lund,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Præsident Wells' Besøg. Den 26de September ankom Præsident D. H Wells og Søn, M. D. Wells, samt Ældsterne C. W. Penrose og Geo. Osmond til Kjøbenhavn, hvor de overværede Søndagsforsamlingerne den 27de. Deres Taler oversattes fortræffeligt af Præs. C. F. Olsen, og de Hellige fik Hovedindholdet af hvad, der var bleven talet. Den næste Dag rejste vi med vore besøgende Brødre til Kristiania, hvor vi overværede deres Konferencemødes Slutningsforsamling, Tirsdag Aften, og tillige en stor Forsamling af Hellige om Onsdag Aften. Brødrene glædede sig meget ved at træffe sammen med saa mange Zionsældster, og et Præstedømme-Møde afholdtes Onsdag Eftermiddag. De glædede sig ogsaa ved at se det smukke og rummelige Forsamlingslokale, som de Hellige der eje, og beundrede Sangkorets yndige Sange. Torsdag den 1ste Oktober rejste vi til Stockholm og overværede Konferencemødet der, den 3die og 4de Oktober. Vore Brødre talte i alle Forsamlingerne, og skjønt deres Taler maatte oversættes, følte de Hellige sig dog meget opbyggede ved deres Besøg. Det var interessant at se de mange unge Ældster, som arbejde her i denne Konference i Evangeliets Tjeneste, hvilke endnu ikke have været i Zion. De afgave interessante Rapporter om deres Virksomhed. Efter Forsamlingens Slutning tog vi med Nattoget til Malmø og ankom til Kjøbenhavn Mandag Eftermiddag. Tirsdagen den 6te Oktober forlod Præsident Wells og Selskab os og rejste til Tyskland. Deres Besøg har været en sand Glædens Tid for os og de Hellige, som fik Lejlighed til at nyde deres Selskab og høre dem tale.

Uddrag af Korrespondance.

Huntsville, Weber Co., Utah,
23de September 1885.

Præsident A. H. Lund.

Kjære Broder!

Da vi nu ere ankomne til vore Hjem, ville vi give Dem en kort Beretning om vor Rejse mod Vesten fra Ny York. Vi forlode nævnte Stad den 9de September, Kl. 8,20. om Aftenen efter en travl Dags Arbejde med at flytte og veje Bagage. Alt gik godt. Der var Nogle, som skulde til forskjellige Steder i Utah, som lode deres Bagage blive vejet tilsammen, og dette gav Aarsag til noget Bryderi.

Folk skulde være meget forsigtige med dette og ikke lade deres Tøj blive vejet sammen med Nogen, som ikke rejser til samme Jernbanestation. Vi ankom til Chikago den 11te September Kl. 8 om Formiddagen og skiftede der Vogne og naaede Omaha næste Dag, hvor vi atter skiftede Vogne. Vi telegraferede derfra til Præsident Taylor, hvad Tid vi skulde forlade Omaha. Den 14de ankom vi til Granger, hvor 14 Hellige, som skulde til Montpelier, Idaho, forlode os med et andet Tog. Vi ankom til Ogden samme Dag Kl. 6 om Aftenen. Kl. 7 rejste de Hellige, som skulde til Salt Lake City, dertil, medens de, som skulde nord paa, forbleve i Vognene eller hos Venner til næste Morgen, da de fortsatte deres Rejse. Efter vor Ankomst til vore Hjem i Huntsville samledes Byens Musikkorps tilligemed en stor Skare Venner, foran vore Huse og bøde os med Musikkens Toner og Velkomsthilsener velkommen hjem. Det var et Glædens Øjeblik; vore Hjærter svulmede, og Glædestaarer traadte i Øjnene ved atter at møde vore Venner og ved den kjærlige Modtagelse, vi erholdt.

Bedende Herren at velsigne alle de Hellige i Skandinavien og med venlige Hilsener til Dem selv og alle Missionærerne tegne vi os

Deres Brødre i Evangeliet
N. C. Mortensen.
A. J. Andersen.

Enoks Tro og Forvandling.

„Formedelst Tro blev Enok borttagen, at han ikke skulde se Døden, og blev ikke funden, efterdi Gud havde taget ham bort; thi før han blev borttagen, havde han det Vidnesbyrd, at han behagede Gud."

Disse Ord ere tagne fra Mose Beretning. Vi have her for os en af Jordens store Mænds Liv, Tro, Lydighed og herlige Borttagelse. Bibelens Beretning om denne trofaste Herrens Tjener er meget kort; at han levede paa Jorden, at han vandrede med Gud og efter en Pilgrimsvandring paa tre Hundrede og fem og tredsindstyve Aar, „blev han ikke funden; thi Gud tog ham bort," er næsten Alt, den hellige Bog beretter om ham.

Det Princip, hvorved han blev saa højligen hædret og saa forunderlig borttagen var Troens Princip J alle Generationer har denne Guds Gave udmærket Alle, som have tjent deres Land og deres Gud. Med nogle faa Undtagelser

have alle Menneskenes Børn i de forbigangne Tidsaldre smagt Døden og set Forraadnelse; men dette var en Sejr over Døden formedelst Tro. Det er ikke Herrens Hensigt at saaledes hædre Alle, som ere Deltagere i den himmelske Tro; skjønt Arvinger i det samme Rige, maa Mennesker dog dø. Men ved Døden og Opstandelsen af den Hellige i Israel og den Hellig Aands Kraft, den, som tror, kan se ud over Tiden for sin Belønning, naar han, med Enok og med ham, som „lever og var død og lever for stedse," skal naa det Sted, hvor Død er ukjendt, og Liv skal aldrig faa Ende.

Medens Enok var paa Jorden, var han omgiven af Gudsfornægtere, og Afgudsdyrkere. Jorden blev dagligen mere og mere fordærvet; Vandfloden, som skulde rense den fra Synd og Ugudelighed, var bleven omtalt og uden Tvivl hans advarende Røst hørt. Under sin offentlige Virksomhed i saa mange Aar havde han ikke tilbageholdt Noget, som kunde gavne Folket, havde de blot lyttet til Herrens Tjeneres advarende Ord. Men uden Tvivl fortørnede deres Hjærters Haardhed hans retfærdige Sjæl. Han saaede og vandede, men der var kun liden Vækst, formedelst Laster og Vantro; alligevel svigtede hans Tro og Haab ham ikke.

Det Vidnesbyrd, der blev givet ham, at han „behagede Gud," er en Erindring om ham til alle Generationer. Hans Minde bevares i Bøger, som aldrig ville forgaa. Vi have læst om Jobs Taalmodighed, Salomons Visdom, Samsons Styrke og Peters Trofasthed; men alle disse ere ikke ublandede med Ondt. Deres Historie er overskygget af en eller anden Synd, men Enoks Historie, saa vidt som den er nedskreven, er det modsatte.

Intet Mørke fordunklede hans Tro. „Ved Tro var han bortført, at han ikke skulde se Døden." Dette var noget nyt i Verdens Historie, en vidunderlig Fremvisning af majestætisk Kraft. Førend hans Tid havde Mennesker opnaaet en Alder af otte til ni Hundrede Aar, dog døde ogsaa de tilsidst; men der findes ingen Beretning om denne Mands Død. — Han var ikke, thi Gud tog ham."

Juvenile Instructor.

Konferencemøde i Kristiania.

Mødet begyndte den 26de September Kl. 8 om Aftenen.

Tilstede vare følgende Ældster fra Zion: Konferencens Præsident H. J. Christiansen, omrejsende Ældste i Konferencen C. Andersen samt Ældsterne F. F. Hintze, J. H. Clinger, C. F. Carlsen, N. A. Andersen, H. C. Petersen, Nephi Andersen, N. H. Jensen og Jens Nielsen.

Br. J. O Johansen valgtes til Skriver.

Salen var smukt dekoreret med Guirlander og Blomster.

Efter Sang og Bøn fremstod Præs. Christiansen og erklærede Konferencen aabnet i Herrens Navn og bød de Forsamlede velkommen. Han glædede sig ved at se saa Mange tilstede, men følte sig bedrøvet over, at han i Forening med de Hellige havde den Skuffelse, at Præsident Lund ikke kunde overvære Konferencen. Grunden var, at Præsident D.

H. Wells og tre andre Brødre vare paa Rejse til Skandinavien, men havde forladt England for sent til at kunne overvære Konferencen i Kristiania. Han haabede dog, at de vilde aflægge et Besøg her i næste Uge. Han opmuntrede Forsamlingen til at gjøre sit til, at Konferencen kunde blive saa nyttig og lærerig som mulig. Han haabede, at Herrens Aand maatte være os rigelig tildelt under denne vor Sammenkomst, at vi kunde glæde os over det Privilegium at være Forkyndere af Frihed, Sandhed og Ret paa Jorden. Han bad Forsamlingen lægge sig det paa Hjærte, at det er Herrens Værk, vi ere i Færd med at udføre. Han følte sin Svaghed i det vigtige Hverv at lede denne Konference og foreslog derfor Broder C. Andersen til sin Medhjælper, hvilket enstemmigt vedtoges. Han overlod derpaa Tiden til Brødrene til at afgive deres Rapporter.

Ældste F. F. Hintze repræsenterede Frederiksstads Gren. Han havde kun arbejdet der i to Maaneder, men var i den Tid bleven bekjendt med de fleste Sødskende; han udtalte, at Stemningen var god iblandt dem, men at der ogsaa fandtes Daarlige blandt de Vise. Han paapegede Forskjellen mellem den Religion, som læres af de saakaldte Kristne, og det, som læres af de Sidste Dages Hellige. Han havde fundet, at Folket i Norge var lig Folket i Danmark, sløve og ligegyldige angaaende deres Sjæls evige Vel. Han følte vel ved at arbejde i Evangeliets Tjeneste, og opmuntrede til Slutning Sødskende til Trofasthed og til at lære sig selv at kjende og bruge deres fri Villie retteligen.

Ældste J. H. Clinger fra Drammens Gren sagde, at han havde arbejdet der siden Juni og glædede sig ved at have en Lejlighed til at arbejde i dette Land; han havde ikke sparet hverken sine Fødder eller sine Penge; hans ufuldkomne Kjendskab til Sproget havde hindret ham i at gjøre saa meget Godt, som han ønskede, men han følte sig alligevel glad ved, hvad han havde udrettet, og ønskede at vedblive at udsprede Sandheden. Han bar Vidnesbyrd om Sandheden af det Evangelium, som de Sidste Dages Hellige forkynde.

Ældste C. F. Carlsen fra Frederikshald Gren fremstod. Han bar sit Vidnesbyrd om Guds Riges Oprettelse paa Jorden. Han troede, at der vilde blive større Religionsfrihed, end der hidtil havde været, og at Værket vilde skride stærkere frem end før.

Det fremgik af disse Brødres Beretninger, at Grenene vare i en nogenlunde trivelig Forfatning.

Ældste C. Andersen fremtraadte derefter og udtalte sin Tilfredshed med Brødrenes Rapporter. Han var godt bekjendt med Forholdene rundt omkring i Norge og sagde, at om det end kan se noget mørkt ud, maa vi erindre, at det er „en af en Stad og to af en Slægt", som blive indsamlede. Han syntes at se Lysglimt her og der og opmuntrede derfor Ældsterne til at arbejde med fornyet Iver. De Hellige vare beredvillige til at staa Missionærerne bi, og han følte til at velsigne dem i Herrens Navn.

Præs. Christiansen gjorde nogle faa Bemærkninger og foreslog Forsamlingen sluttet til Søndag Formiddag Kl. 10. Taksigelse af Ældste N. H. Jensen.

Søndag Formiddag Kl. 10.

Efter Sang og Bøn fremstod Præs. Christiansen og sagde, at paa Grund af den lange Afstand var Forstanderen fra Bergen ikke tilstede, hvorfor han oplæste en skriftlig Beretning fra Forstander Harald Erikson. Bergens Gren er den eneste, hvor der ingen Zions Ældster er.

Der lejedes ingen Forsamlingslokaler paa Grund af, at Politiet havde forbudt Folket at leje Lokaler til Mormonerne. Evangeliets Udbredelse gik meget stille, og kun Lidet udførtes.

Præs. Christiansen berørte derefter, hvor haardt det altid havde været at missionære i Bergen, men han haabede paa bedre Tider.

Ældste Jensen fra Drammens Gren havde arbejdet i denne Gren siden sidste Konference og var glad ved at være ansat der. Der var mange gode, trofaste Hellige og nogle faa, som vare ligegyldige. Der lejedes tre Forsamlingslokaler, et i Drammen, et i Hurum og et i Røken. Især vare Forsamlingerne i Drammen og Røken godt besøgte, men mest af Hellige, da Menneskefrygt holdt de Fremmede borte.

Præs. Christiansen oplæste derpaa Beretningen over Kristiania Gren. Han omtalte den kvindelige Hjælpeforenings Virksomhed. Den havde ydet i gavmilde Bidrag 179 Kroner og været til stor Nytte og Hjælp i Grenen. Ligeledes de unge Søstres Forening, de havde været beskjæftiget en Del med at indbyde Folk til Forsamlinger og vare meget frimodige og nidkjære. Det samme kunde siges om de unge Mænds Forening. Der var ogsaa en Søndagsskole bestaaende af 75 Elever, 5 Lærere og 15 Lærerinder. Det lokale Præstedømme var trofast og opofrende i sine Kaldspligter. De Hellige havde udvist stor Tro paa Evangeliets Kraft, og mange Syge vare blevne helbredte ved samme. Han havde fundet de Hellige villige til at efterfølge Præstedømmets Raad, og der herskede stor Enighed iblandt dem. Han omtalte Øvrighederne i Kristiania og sagde, at de vare meget humane, ligesom han udtalte, at de skulde aldrig faa Grund til at klage over os, om end de gave os mere Frihed.

Ældste C. F. Carlsen fra Frederikshald Gren: Det var med særlig Interesse, at han fremtraadte i denne Sal; thi det var her, han havde fattet den Beslutning at gjøre Pagt med Herren. Skjønt Israels Ældster vare ulærde efter Verdens Vis, vare de alligevel bemyndigede til at prædike Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse. Han beviste af Skriften, at vi forkynde det sande Evangelium.

Mødet fortsattes Eftermiddag Kl. 2.

Præs. Christiansen oplæste en statistisk Rapport over Konferencen for fire Maaneder.

Konferencen er delt i 8 Grene, og over hver Gren præsiderer en Zions Ældste med Undtagelse af Bergens Gren. Der havde været i Missionens Tjeneste det meste af Tiden, 12 Ældster fra Zion og 1 af Landets Sønner. Konferencen talte den 17de Maj 827 Medlemmer. Siden den Tid vare 35 døbte, 57 emigrerede, 8 udelukte og 3 døde. „Skandinaviens Stjerne" holdes af 180, „Ungdommens Raadgiver" af 90. Der er afholdt 30 Forsamlinger blandt Fremmede. Der er 5 kvindelige Hjælpeforeninger, 1 unge Søstres Forening, 1 unge Mænds, 4 Søndagsskoler, og der lejes 5 Forsamlingslokaler.

Han holdt derefter en længere Tale om Evangeliets Principer og opmuntrede saa vel Ældsterne som de Hellige til Trofasthed i Udførelsen af deres Pligter. Han foreslog derpaa Kirkens Autoriteter til Opholdelse. Det lokale Præstedømme i Norge som følger:

H. J. Christiansen som Præsident for hele Konferencen og som Forstander for Kristiania Gren; J. H. Clinger som Forstander for Drammen Gren; F. F. Hintze for Frederiksstad Gren; C. F. Carlsen for Frederikshald Gren; N. A. Andersen for Hedemarken; Harald Eriksen

for Bergen Gren; H. C. Petersen for Arendal Gren; James Petersen for Trondhjem Gren; Jens Nielsen omrejsende Ældste i Arendal Gren; Nephi Andersen løses fra at arbejde i Trondhjem Gren og beskikkes til at arbejde som omrejsende Ældste i Hedemarkens Gren; N. H. Jensen omrejsende Ældste i Drammens Gren; C. Andersen som omrejsende Ældste i hele Konferencen. Alle disse Brødre saa vel som det lokale Præstedømme bleve enstemmigt opholdte.

Ældste C. Andersen talte dernæst til Forsamlingen. Han omtalte den Tid, Evangeliet havde været prædiket i Norge, hvorledes i den første Tid Ældsterne bleve fængslede, og hvor mørke Udsigterne den Gang vare for Evangeliets Fremme, men at de dog alligevel havde set mange Frugter af deres Arbejde. Han opmuntrede Ældsterne til Trofasthed i Evangeliets Forkyndelse og til at advare Menneskene mod den kommende Dom.

Ældste Clinger og Præs. Christiansen talte hver en Tid og gave mange gode Raad og Lærdomme til Forsamlingen.

Om Aftenen Kl. 6 fortsattes Konferencen. Tiden var afbenyttet af Ældsterne F. F. Hintze, C. Andersen og Præs. Christiansen. En god Aand var tilstede, og kraftige Vidnesbyrd bleve aflagte om Sandheden.

Mandag Formiddag Kl. 10. Præs. Christiansen aabnede Forsamlingen med nogle faa Bemærkninger, hvorpaa han overlod Tiden til de andre Brødre. Ældsterne J. H. Clinger, H. C. Petersen, N. H. Jensen, J. Nielsen og Præs. Christiansen talte til Forsamlingen, og Sidstnævnte oplæste Regnskabet for 3die Kvartal, hvilket blev enstemmigt vedtaget; han gav derefter en Del gode Raad og Lærdomme til Missionærerne og det lokale Præstedømme.

Konferencen blev derpaa hævet til Tirsdag Aften Kl. 8, da Præs. Wells og Selskab kunde ventes at være tilstede.

Tirsdagen den 29de September Kl. 4 Eftermiddag ankom Præs. D. H. Wells, Præs. A. H. Lund og Brødrene C. W. Penrose, George Osmond og M. D. Wells og overværede Forsamlingen om Aftenen. Der var mange Hellige og Fremmede tilstede.

Brødrene Osmond og Penrose talte først til de Forsamlede og aflagde et klart og tydeligt Vidnesbyrd om den Gjerning, som Herren ved sine Tjenere lader forkynde for Menneskene. Derefter fremstod Præs. Wells, som paa sin faderlige og kjærlige Maade talte til stor Opmuntring og Belærelse for de Tilstedeværende, og det var med bevægede Følelser, at vi her i det fjærne Norden lytte til vor agtværdige Præsidents Tale, saa meget mere som vi vide, at han har været en trofast Forkæmper for Zions skjønne Sag. Præs. Lund oversatte Brødrenes Taler i det norske Sprog og bar tillige sit Vidnesbyrd om Guddommeligheden af dette Værk og paa sin milde og indflydelsesrige Maade opmuntrede de Hellige til Trofasthed.

Konferencen sluttedes til ubestemt Tid.

Taksigelse af Præs. A. H. Lund.

Den 30te om Eftermiddagen blev der afholdt et Møde paa Kontoret for Brødrene fra Zion, og Instrukser bleve givne Ældsterne, som gave dem nyt Liv og Mod til Fortsættelsen af deres Arbejde. Kl. 8 om Aftenen afholdtes atter Forsamling, hvor mange af de Hellige vare tilstede og med stor Opmærksomhed lyttede til en indholdsrig Tale af C. W. Penrose, hvilken oversattes af Præs. Lund.

Den 1ste Oktober forlode vore Brødre atter Kristiania og begave sig paa Rejsen til Stockholm, hvor de agte at overvære Konferencen.

Saaledes endte en Konference, som længe vil blive erindret i Kristiania.

Brev fra Præsident Joseph F. Smith til Brødrene i Fængsel.

Den 6te Juli 1885.

Præsident A. M. Cannon, Eldsterne A. M. Musser, J. C. Watson, P. P. Pratt, Rudger Clawson, Joseph H. Evans, Wm. Fotheringham og andre Medfanger for Kristi og Samvittighedens Skyld.

Mine kjære, elskede Brødre, jeg har længe ønsket at tilhviske Eder et Sympatiens og Trøstens Ord. Ikke at jeg tænker at kunne sige Noget, som I ikke allerede tilfulde vide, eller Noget, som ikke før er bleven sagt, maaske endog meget bedre, end jeg kan sige det; men jeg ønsker at yde min Skjærv til Sympati, Tillid, Kjærlighed og Beundring, som allerede er bleven Eder bevist fra alle Sider, til Ære for Eders mandige Mod og taalmodige Hengivenhed til Forsynets Villie og andre ædle Gjerninger, som I hidtil have udført under denne Forfølgelse. Jeg ønsker, I skulle vide, at jeg, naar undtages Eders Baand, ikke alene er næsten, men aldeles, som I ere, i Hjærte og Aand angaaende Hovedspørgsmaalet. Jeg ved ikke, hvor snart jeg skal blive aldeles, som I ere, indbefattende baade Baand og Fængsel, ej heller bekymrer jeg mig derom, om saa er Herrens Villie. Jeg er villig til at dele mine Brødres Lod, enten det er i Modgang eller Medgang. Det er en Trøst for os at vide, at vi blot gjennemgaa en Del af, hvad bedre Mænd end vi, saa vel som vore Ligemænd fra umindelige Tider, ofte have lidt i fuldt Maal.

Vi ere ikke mere berettigede til at undgaa Trængsler, end de vare. I en vis Hensigt behagede det Herren at lade dem lide, at deres Fjenders Ondskabs Bæger maatte vorde fyldt, og om det behager ham nu, at vi skulle lide, tvivler jeg ikke paa, at i det Mindste nogle af os kunne udholde det lige saa godt, som de kunde. Vi besidde visseligen alle de Rettigheder og Privilegier henhørende til Evangeliet, som de besadde, og for hvilke de villigen gjennemgik Forfølgelser og ansaa alle Ting som uden Værd og udholdt med Taalmodighed Tabet af deres Gods og deres gode Navn, for Guds Søns Navns Forherligelse. Vi have endog mere end de, for nu er Evangeliets Fylde aabenbaret og gjengivet, medens i forrige Uddelinger kun en Del blev given. Jeg vil blot nævne det herlige Princip, Daab for de Døde, med alle dets tilhørende Ordinantser, indbefattende Beseglinger, Adoptioner og hellige Salvelser og Ordinationer, hvilke uden Tvivl aldrig bleve saa fuldstændig aabenbarede i Evangeliets forrige Uddeling (undtagen det skulde være i Enoks) som i denne „Tidernes Fyldes Husholdning". Vi have ikke alene det „profetiske Ord mere stadfæstet", hvilket Folket i Apostlenes Dage besadde, og paa hvilket Peter formanede dem at „give Agt som paa et Lys, der skinnede udi et mørkt Sted, indtil Dagen fremstraalede og Morgenstjernen oprandt i deres Hjærter", men vi skue Morgenrøden af den Dag og i den herlige Morgenstjernes Opgang i Tusinder af Guds Folks Hjærter, og den skal ej mere fordunkles eller ophøre at skinne, indtil det, som er i stykkevis, er afskaffet, og det, som er fuldkomment, indført. Vi nyde visselig alle de Gaver, Rettigheder og Friheder, Forjættelser og Løfter, — for saa vidt som vi have Tro nok til at erholde dem, — som Guds Folk med samme Erfaring og Udvikling

nogensinde have nydt, og tillige have vi deres Historie og Guds Handlemaade med dem, hvoraf vi kunne drage Nytte og erholde Trøst og Haab. Jeg vil ikke dvæle længer ved dette saa vel kjendte Emne. (Fortsættes.)

Nyheder.

— Den 2den September foregik en græsselig Begivenhed i Rock Springs, Wyoming Territorium. Ejerne af Kulgruberne derstedshavde lejet en Del Kinesere til at arbejde i Gruberne, medens der til samme Tid var en Del Hvide uden Beskjæftigelse. Der forefaldt først et mindre Slagsmaal mellem Hvide og Kinesere, i hvilket Førstnævnte gik af med Sejren. De Hvide samlede sig derefter tilsammen, bevæbnede sig og marscherede imod det kinesiske Kvarter, som var beliggende et Stykke fra Byen og havde en 6—700 Indbyggere. De affyrede først nogle Skud over Husene for at skræmme Kineserne ud, men da dette ikke havde den forønskede Virkning, satte de Ild paa Husene, og snart saas Kinesere løbende i alle Retninger, medens Geværernes Knald løde skarpe og hurtige. Hvor mange der blev dræbt, er ikke let at bedømme, da en Del blev opbrændt. Saarede og Døde laa i alle Retninger, og det var ikke tilladt Nogen at yde de Saarede Bistand. Dagen efter Myrderiet fandtes forkullede Levninger af Elleve, hvor Bygningerne havde staaet, nogle Lig fandtes halvt opædte af Svin. Hvide Kvinder og Børn vandrede omkring blandt Ruinerne og søgte efter Bytte, og det siges, at Kvinder hjalp til at skyde paa de stakkels værgeløse Mennesker. Der blev telegraferet efter Tropper, men ingen kom, da Pøbelen truede med at ville ødelægge Banen, dersom den blev brugt i dette Øjemed. Kineserne forbleve i Bjærgene, hvor mange efter Sigende døde af Hunger. Da Rolighed var bleven tilvejebragt, blev der sendt Levnetsmidler ud til dem, og Nogle ere formodentlig rejst længere mod Vest, hvor der er flere af deres Landsmænd.

Indhold.

Overensstemmelse mellem den første Mosebog og Geologien . . . . . 17.
Er Livet værd at leve . . . . 22.
Redaktionsbemærkninger:
Afskedshilsen . . . . 54.
Afløsning og Beskikkelse . . . . . . 25.
Præsident Wells' Besøg . . . . . . 25.
Uddrag af Korrespondance . . . . . . 26.
Enoks Tro og Forvandling . . . . . 26.
Konferencemøde i Kristiania . . . . . 27.
Brev fra Præsident Joseph F. Smith til Brødrene i Fængslet . . . . . 31.
Nyheder . . . . 23, 32.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af Anthon H. Lund, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.